

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. július 25.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AKIK NEM GYÓGYULTAK MEG

Énekek: 66,1; 226; 295,1; 345; 468

Lekció: Mk 3,1-8

Alapige: Mk 3,4-6

Imádkozzunk!

Édesatyánk, ahogy a zsoltárban énekeltük, szeretnénk mi is örvendezni ezzel az egész teremtett világgal együtt tudatosan, téged ismerve és a szabadításodért hálát adva, és magasztalni téged szép zengéssel. Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor olyan fásultak vagyunk erre az örömré, eltűnik az életünkből ez a lelki öröm, amelyben megújulhatnánk napról-napra, hogy imádjuk a te szent Felségedet! Bocsásd meg nekünk, Urunk, ha megkevesbedett az öröm a mi szívünkben, életünkben, lelkiségünkben! Ezért szeretnénk kérni, hogy örvendeztess meg bennünket, amikor halljuk az ígét, amikor testvéri közösségben vagyunk, amikor az úrasztalához készülhetünk, hogy mindezt örömmel tegyük, hálaadással dicsőítve Téged!

Megvalljuk, hogy nincs kihez járulnunk: Uram, kihez mehetnénk, örök életnek beszéde van tenálad! Pedig olyan sokan próbálkoznak máshol boldogságot találni, örömet, megoldást keresni életükre vagy valamilyen enyhülést bajaikra. Köszönjük, Urunk, hogyha mi hozzád találhattunk, azért, mert te vonzottál magadhoz bennünket. Köszönjük, ha kereshettünk, mert éreztük, hogy közben te keresel bennünket. Köszönjük, ha rájöhetünk arra, hogy te találtál ránk, hiszen azért jöttél, hogy megkeress és megments.

Kérünk téged, áldd meg az istentiszteletünket azzal, hogy meggyújtod szövetségét a te áldott szent ígédnek, de engedd, hogy ne csak szép gondolatok legyenek benne, ne csak tanítást halljunk, hanem tanulsággá legyen ez a mi számunkra! Engedd meg, hogy le tudjuk fordítani a hétköznapijainkra azt az ígét, amit olvasunk és hallunk, hogy a szerint cselekedjünk, változzunk, vagyis hozzád térjünk újból és

AKIK NEM GYÓGYULTAK MEG

újából! Hadd lássuk meg mi az, amiben eltértünk Tőled, a forrástól, és hadd tudjunk oda visszatérni újra és újra bűnbánattal! Megköszönve, milyen jó, hogy van bűnbocsánat, van újrakezdés, hogy Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől!

Jelenléteddel áldd és szenteld meg a mi tiszteletünket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígéjét olvasom a Márk írása szerinti evangélium 3. fejezetének első nyolc verséből: *„És ismét beméne a zsinagógába, és vala ott egy megszáradt kezű ember. És lesik vala őt, hogy meggyógyítja-é szombatnapon; hogy vádolhassák őt. Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj elő a középre. Azoknak pedig monda: Szabad-é szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgatnak vala. Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívök keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lón, mint a másik. Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartának ellene, hogy elveszítsék őt. Jézus pedig elméne tanítványaival a tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából és Júdeából, És Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a mikor hallották, hogy miket mível vala, nagy sokasággal jövének ő hozzá.”*

Kedves testvérek, a szinoptikus evangéliumok, az első három evangélista mindegyike leírja ezt a történetet, amelyet most a Márk evangéliumából olvastam. Talán Lukács írja le legrészletesebben a 6. fejezetben ezt a történetet, de nagyon érdekes az is, ahogy Máté látja ezt, és ahogy leírja az evangéliuma 12. fejezetében.

Látszólag ebben a történetben egy sorvadott kezű ember meggyógyításáról van szó, mégis én inkább azt a címet adnám ennek a történetnek, hogy „Akiket nem gyógyított meg Jézus”. Most nem arról szeretnék beszélni, hogy ki volt ez a sorvadott kezű ember, és Jézus Krisztus miért, vagy hogyan gyógyította meg, hanem inkább arról, amiről a történet is beszélni akar nekünk, azokról, akik ott vannak ugyan Jézus közelében a zsinagógában, és mégsem gyógyulnak meg!

Van egy ember, akinek a keze sorvadott, és vannak ott olyan farizeusok, akiknek meg a lelkük sorvadott el. Ennek az embernek egy testrésze sorvadott, de azoknak a farizeusoknak meg a törvényismerete és legfőképpen az evangéliumi látása sorvadott el, vagy egyáltalán nem is volt. Ők nem gyógyultak meg. Egy külső gyógyítás történt, de amikor Jézus Krisztus ígéje szól – ott volt Jézus Krisztus a zsinagógában és Szentlelke által ma is közöttünk van –, akkor mindig lelki gyógyítás után kell vágyakoznunk! Tudjuk, hogy ma is van olyan szekta, amelyik ezt tűzi ki célul, és hirdet úgynevezett gyógyítási istentiszteleteket.

Külön gyógyító alkalmakat hirdetnek, és mennek a betegek, mert szeretnének meggyógyulni. Hát persze, nagy dolog, amikor ez az ember visszakapja a kezét, azt a kezet, amivel dolgozni tud, amivel el tudja tartani a családját vagy önmagát, de ott vannak ezek a farizeusok, akiknek meg egy olyan lelki gyógyulásra lenne szükségük, amely gyógyulás megtartaná őket egy örök életre!

Azért is szeretnék egy kicsit ezzel foglalkozni, mert betegek akkor is voltak, de tudjuk, hogy Jézus nem mindenkit gyógyított meg! Betegek ma is vannak, és ma sem gyógyul meg mindenki. De az a baj, hogy ez a gondolkodásmód, ez a lelkiület és ez a magatartás, amivel a farizeusok itt rendelkeznek, ma is mindnyájunkban meglehet! Lehet, hogy megszáradt kezű emberből azért sokkal kevesebb van, de mi is hajlamosak vagyunk arra, hogy a lelkünk ilyen megszáradt, elsorvadt legyen!

Akkor – pedig Lukács orvos volt –, hol állt még az orvostudomány? Ahogy ötven évvel ezelőtt sem ott állt az orvostudomány, ahol ma áll, és húsz év múlva lehet, hogy egészen mást is fognak hallgatni az orvostanhallgatók, mint amit az esetleg itt lévő orvos testvérek tanultak valamikor! Itt így írják, hogy „sorvadás”. Gondolom, laikusként, hogy ez valami agyvérzés következtében elhalt, béna végtag lehetett, amelyet miután nem használt valaki, elernyedtek az izmok, és olyan volt, mintha sorvadt lenne. Megszáradt – így mondják.

Régi anyakönyveket lapozgatva néha érdekes dolgokat lehet olvasni, olyanokat például, hogy „a halál oka senyvedés”. Hogy ez mit jelentett, nem tudjuk, talán ilyen sorvadás. Ma ilyeneket biztos nem írnának oda, de akkor ilyeneket írtak, hogy senyvedt kezű.

Igen, testvérek, sokkal inkább kell foglalkoznunk ezekkel a farizeusokkal! Vegyük el tehát innen az ige üzenetét, mert ezeknél a farizeusoknál két dolog nem stimmel: egyrészt, az Isten iránti szeretet, másrészt pedig ott van a szívükben a felebarát iránti közömbösség! Bennünket Jézus Krisztus a Máté evangéliuma 22. fejezetében úgy tanít, hogy a két legfőbb dolog: szeresd az Urat, és szeresd felebarátodat, mint magadat! Náluk pont ez hiányzik: én szeretem az Urat, és szeretem az én felebarátomat, aki olyan, mint én vagyok. Tudjátok, van egy fordítás, és az eredeti szent szövegben is úgy van, hogy „szeresd felebarátodat, mint te”. A görög szövegben csak ennyi van: mint te. Ezt lehet úgy mondani, „mint te magadat”, de én sokkal jobban szeretem úgy fordítani, hogy „szeresd felebarátodat, mint te”, vagyis, mert olyan, mint te vagy. Ő is olyan, mint te. Te is olyan vagy, mint ő.

Felmennek a zsinagógába szombatnapon. Nagyon érdekes összevetni a Máté, Márk és Lukács evangéliumát, mert így együtt láthatjuk az egész történetet. Valaki nem ír le egy mondatot, pedig fontos lenne, viszont ő azt nem tartotta fontosnak, illetve a Szentlélek azt nem erősítette fel benne, a másik meg leírja. Azért is mondom, hogy inkább a farizeusokról van itt szó, mert az után az ige után következik ez a történet, amikor a tanítványok kalászt tépnek szombatnapon, és megkérdezik a farizeusok: szabad-e szombatnapon kalászatot tépni? Erre Jézus Krisztus idézi Dávidot, aki megette a szent kenyereket. Nem az 5Móz 23,25-öt idézi Jézus, mert abban az igében az van, hogy kalászatot lehet tépni, csak sarlóval nem lehet nekimenni szombatnapon! De Jézus nem a törvényt idézi, hanem Dávidot, aki alkalmazza a törvényt.

Milyen jó, hogy Dávidot idézi, mert ezzel Jézus ezt mondja el: én nem az írott törvényt akarom elétek adni, hanem azt, hogy egy hívő ember hogyan éli meg a törvény betűjét! Hogyan lesz benne életté a törvény szava, és hogyan jár egy hívő ember a Lélek szabadságában még akkor is, ha ismeri a törvényt. Dávid megegette a szent kenyereket, a tanítványok is téphetnek kalászt. Itt ugyan még nem Jézus áll a középpontban, hanem a tanítványok. Őket marasztalják el a farizeusok,

de Jézus Krisztus védelmébe veszi ezeket a tanítványokat. Milyen nagyszerű, testvérek, hogy boldog az az ember, akit Jézus Krisztus a védelmébe vesz! Ők boldog tanítványok, mert Jézus Krisztus a rágalmozások, intrikák, különböző támadások közepette megvédi az övéit.

Azért hadd mondjak el valami jót is ezekről a farizeusokról, mert valami jót róluk is el lehet mondani! Nem tagadjuk, hogy a bűnös, a hitetlen, az Isten nélkül élő emberről is lehet, hogy valami jót el lehet mondani! Mi az a jó, mi az a pozitívum, amit a történetben el lehet mondani a farizeusokról? Azért érdemes a három evangéliumot egymás mellé tenni, mert azokból megtudjuk, hogy a farizeusok azért nézték a zsinagógában Jézust, hogy vajon meggyógyítja-e szombatnapon azt az embert. És ebben az a pozitívum, hogy Jézusról feltételezték, hogy ha ő ott van, akkor gyógyítani fog. Nézték, hogy meggyógyítja-e azt az embert, mert már sok idő eltelt, és lehetetlen, hogy egy ilyen agyvérzéses állapot után rehabilitálni lehessen valakit!

Kedves testvérek, azt látjuk, hogy a farizeusokban ez jó. Ez pozitívum, hogy Jézusról feltételezik, ahol ő van, ott gyógyítani fog. Ha ő bejön a zsinagógába, meglátja ezt az embert, akkor meg fogja gyógyítani. Ők csak azt nézik, hogy meggyógyítja-e szombatnapon? Ez a bibliai történet is nagyon szép illusztrációja annak, hogy ha egy emberről valami jót el is lehet mondani, az még őt nem fogja megtartani és üdvözíteni!

Egészen sajátosan értelmezték a törvényt a farizeusok, a szombatnapot is, pedig már hallották, hogy az Emberfia ura a szombatnak is. Nem az ember van a szombatért, hanem a szombat van az emberért. Hallottak tanításokat. Olvastam tegnap egy írást, hogy a farizeusok, a zsidók, hogyan értelmezték a szombatnapot. Ha például valakinek fáj a foga, akkor abban a korban ecettel öblögette a fájó fogat. És volt egy olyan előírás, hogy ha az ecetet utána kiköpte, akkor megszegte a szombatot, ha pedig az ecetet lenyelte, akkor nem szegte meg a szombatot. Tudniillik azért, mert enni lehetett szombaton, és az már evésnek minősült, ha az ecetet lenyelte. De ha kiköpte, akkor megszegte az előírást, mert az nem evésnek minősült. Egészen sajátosan értelmezték a törvényt.

De milyen jó, hogy Jézusról feltételezték, van hatalma, és van irgalma, hogy meggyógyítsa. A Bibliában vannak olyan igék, amelyek nagyon szépen tündökölnek, amikor valaki feltételezi, hogy az Úr tud gyógyítani, csak ott ez a feltételezés hittel párosul. Például a százados: nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, csak egy szót szólj – ő feltételezte, hogy Jézusnak elég egy szót mondani, és a szolgája meg fog gyógyulni. Ott ez hittel párosult. A szíriai kislány is feltételezte: ha az én Uram szembe kerülne azzal a prófétával, aki az én hazámban van, kétség nélkül meggyógyítaná! Itt is hittel párosult. Ennek a jóindulatú feltételezésnek Jézus Krisztusról, ahogy énekeljük – „Te tudsz s akarsz segíteni, hát segíts bajomon!” – hittel kell párosulnia, mert ha nincs hit, akkor lehetetlen Istennek tetszeni! „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni.”

Jézus Krisztus azt mondta, amikor bement a zsinagógába és meglátta azt az embert, hogy „állj a középre!” Tehát, Jézus Krisztus tudta, hogy a farizeusok miért vannak ott. Szeretném a testvéreket arra biztatni, hogy tegyék egymás mellé a szinoptikusoknál a történeteket, és mindig úgy kell olvasni, hogy hogyan írta le azt

Máté, Márk vagy Lukács! Ajánlom hozzá Kálvin kommentárját, mert ő már egymás mellé teszi a szinoptikusok magyarázatában „Az evangéliumi harmónia” című művében, ha valamelyik történet két evangéliumban van, akkor a kettőt, ha háromban, akkor a hármat!

Arról van szó tehát, hogy Jézus nem a farizeusok gondolataiban olvas, bár bizonyára olvashatna, hanem a szavaikból következtet rá, hogy mire gondolnak. Azt tudjuk meg Máténál, hogy ezek a farizeusok nemcsak gondolnak, hanem mondanak valamit: szabad-e szombatnapon gyógyítani? Jézus következtet a szavaikból. Azért, mert úgy van ez, hogy mihelyt megszólalunk, mindig teret adunk a gondolatainknak, hogy hogyan állunk. Tehát, Jézus mögé látott a szavaiknak, mert ők kifejezésre is juttatták azt, amit gondoltak: szabad-e szombatnapon gyógyítani? És akkor Jézus Krisztus azt mondta ennek a beteg embernek, hogy „állj a középre!” Ennek egyedül az a jelentése, hogy Jézus Krisztus semmit sem cselekedett titokban. Tehát, nem azt mondta, hogy „majd meggyógyítom ott a sarokban, ne botránkoztassunk, akkor a farizeusok majd elhallgatnak, te meg meggyógyulsz!”

Azzal, hogy Jézus ezt mondja: „állj a középre!”, azt akarja elmondani, hogy amit ő cselekszik, azt nyíltan vállalja, mert őbenne öltött testet az Isten szeretete és irgalma. Nem az a kérdés, hogy a farizeusok mit akarnak, hanem Jézus Krisztus mindig az Atya akaratához szabta magát. „Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom!” „Állj ki a középre!” Azért a középre, mert onnan jól lehet látni mindenkinek azt, amit ő cselekszik, hogy hatalmas szavával ezt a száradt kezű embert meggyógyítja. Jézus Krisztus ezzel megvallja, hogy ő betöltötte az Atyától kapott küldetését. A Lukács evangéliuma 4. fejezetében idézi Ézsaiást, hogy ő miért jött: „Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, (...) és a vakok szemeinek megnyílását.” Vagy, ahogy Keresztelő János kérdésére válaszolja Jézus, nem azért, mert János megingott, hanem azért, hogy a hírvivők hallják meg: „a vakok látnak, a süketek hallanak, és a szegényeknek az evangélium hirdettetik”.

Jézus Krisztus ezzel előrevetíti: ahogy én ebből nem adok fel semmit és ezt az embert itt a középén meggyógyítom, és amikor a golgotai keresztre kell mennem, abból se fogok feladni semmit! Végigjárom a szenvedés útját. „Állj a középre!” – ezt azért mondom, testvérek, mert van olyan felekezet, amely azt hirdeti, hogy Jézus Krisztus titokban is tanított, hogy valamit titokban mondott ennek, annak, amannak. Viszont Jézus Krisztus a Bibliában azt mondja, hogy „semmit nem tettem titokban”. Tehát, ezt a hamis tanítást tetten tudjuk érni! Nincs titkos kijelentés. Ebből, hogy „állj ki a középre!”, következtethetünk az egész Szentírás Istentől való ihletettségének a tisztaságára, szentségére és igazságára, mert Jézus Krisztus semmit nem tett titokban.

Egyik vasárnap foglalkoztam egy igével, amely arról szól, hogy Jézus a megdicsőülés hegyére is oda vitt magával három tanítványt. Legyen tanú! Nem cselekedett semmit titokban. Elvonulhatott volna, és a Gecsemáné kertben is csendes közösségben lehetett volna az Atyával erőgyűjtésre, hódolatra, Isten akaratának a felismerésére és a végrehajtásáért kapott erőbe kapaszkodva, de ő mégis elvisz magával tanítványokat, hogy lássanak és halljanak, mert semmit nem cselekedett titokban.

Kedves testvérek, itt tehát, nézik a farizeusok Jézust, hogy vajon meggyógyítja-e azt az embert, pedig azt kellett volna kérni, hogy „bennünket gyógyíts meg, Uram!” Ők azt hitték, hogy nem szorulnak gyógyításra, csak a sorvadt kezű ember, holott inkább ők szorultak arra. Sorvadt kézzel be lehet menni a mennyországba! Egyszer egy temetésen hirdettem azt az ígét – egy olyan kedves testvérünket temettük, aki nagyon nyomorúságos testben élt –, hogy „elváltoztatja ezt a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az ő dicsőséges testéhez”. Fél szemmel be lehet menni a mennyországba, de ilyen sorvadt lélekkel, ilyen hamis gondolkodással, hit nélkül nem! Nekik nagyobb szükségük lett volna gyógyításra!

Ennek az ígének valóban a nagy üzenete számunkra az, hogy vigyázzunk, miközben mások számára kérnénk gyógyulást, megtérést, újjászületést, megújulást, ezen az úrvacsorás istentiszteleten mi magunkat állítsuk oda az Úr elé! Mi magunkat tegyük oda: Uram, vizsgálj meg engem! Azt lásd meg, ha nálam van-e a hamiságnak valami útja! Vajon meggyógyítja-e a sorvadt kezűt, mert annak sorvadt a keze? De náluk sokkal nagyobb a baj! Jézus Krisztus ígéből tudjuk, az a baj, hogy ők azt gondolják, náluk nincs baj. A nyomorult embernek a nyomorúsága az, hogy nem tudja, hogy nyomorult. Ők azt gondolják, hogy feddhetetlenek, tiszták, bűnbocsánatot kaptak, nekik már nincs szükségük arra. Jézus viszont azt mondja: de arra szükség van, hogy a lábatokat megmossam! Újból és újból – „Mossál meg engem, moss meg, Uram!” – kéri az énekíró. Ezek a farizeusok nem gondolják, hogy őket kellene meggyógyítani, az ő gondolkodásukat.

Figyeljük meg, mit kérdeznek: szabad-e szombatnapon gyógyítani? Jézus visszakerdező: szabad-e szombatnapon jót vagy rosszat tenni? Jakab apostolnál olvasunk az ígében, hogy „Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.” És amikor Jézus azt kérdezi, hogy „szabad-e jót vagy rosszat tenni”, akkor így kell értenünk: mit gondoltok, szombatnapon szabad-e elmulasztani a jó cselekvést? Azért, mert az már rögtön rossz, ha valamit elmulasztok. Már rögtön rosszat teszek vele. Tehát, a rosszon nem valamilyen negatív cselekedetet vagy történést kell értenünk, hanem a pozitív cselekedet elmaradását! Meg tudnám tenni, de nem teszem meg. Csak a mulasztás bűne, és az már rögtön rossz.

Amikor Jézus kérdez, akkor mindig azt látjuk, hogy ad a farizeusoknak egy lehetőséget. Nehogy azt gondoljuk, hogy Jézus meggyógyítja a száradt kezűt, őket meg csak úgy oktatgatja vagy félreteszi! Nem. Ad nekik lehetőséget ezzel a kérdéssel, hogy magukba szálljanak, hogy elkezdjenek gondolkodni. „... bánkódván szívük keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet!” – mert kemény a szívük.

Testvérek, nagy igei üzenet ez most a mi számunkra, mert ez a történet nem egy régi történet, hanem mindig újból és újból ismétlődik, vagy ismétlődhet a keresztény gyülekezetekben! Az újszövetségi gyülekezetekben, a mi gyülekezetünkben, meg a többi gyülekezetben is, amikor mi magunkat különbnak gondoljuk. Amikor azt gondoljuk, hogy nálunk rendben van minden, vagy így fogalmaztam meg a múltkor: amikor mi keményebbek akarunk lenni Jézusnál, aki szelíd és irgalmas volt. Nagyon vigyázzunk, mert bizony, a gyülekezetben is egyik testvér a másikat nagyon csúnyán, bántóan megsértheti, leszólhatja, kritizálhatja! Itt nem intésről van szó, hanem sokkal inkább bántásról. Bánthatja a másikat. Mindig ne-

künk kell odaállni: mi az, amiben én vétkeztem? Mi az, amiben én vagyok elmarasztalható? Mi az, amiben Jézus azt mondja: te állj elő, te állj ki!

Ez különösen fontos most itt a terített úrasztalánál, mert ez a farizeusi lelkületünk is olyan bűnünk, amely lehet, hogy többünket jellemez, és amelyre van bocsánat, amelyre el kell fogadnunk Jézus Krisztus drága kegyelmét és vérét! Milyen csodálatos, hogy Jézus irgalmas volt! Azt mondta a bűnös asszonynak: „asszony, hol vannak a vádlóid?” A vádlók nem tudták, hogy ott van a nagy védő, az Úr Jézus: „Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!” Nem az asszony múltjával foglalkozik az Úr Jézus Krisztus, hanem jövőt ad neki és reményt, hogy van újrakezdés, tiszta lappal indulhat. Milyen boldogan mehetett el onnan ez az asszony! Vajon nem a törvény szerint akarunk-e sokszor eljárni, ahelyett, hogy a Lélek szabadságában az evangélium erejét képviselnénk?

Egyszer bejött hozzám valaki, és hozott egy levelet. Volt egy élethelyzete, amelyben nagyon tanácstalan volt, hogyan menjen tovább, és amikor elkezdtünk beszélgetni, akkor egyszer csak előhúzott egy levelet. Németországból jött, és valamilyen közösség apái írták neki erre az élethelyzetre, bibliai igékre hivatkozva, hogy ez itt van, ez ott van, ez ezt mondja, az azt mondja. Akkor én azt tanácsoltam neki, hogy ezt dobja el, nem is érdemes vele foglalkozni, mert a mi Jézus Krisztusunk, a mi Istenünk, maga a szeretet! Nem a törvény betűjét idézi Jézus, pedig tudta a törvényt, hanem lefordítja azt a szeretet nyelvére és alkalmazza. Ez az alkalmazott ige, amikor alkalmazza azt evangéliumi lelkülettel, a Lélek erejével és isteni hatalmánál fogva.

Vigyázzunk nagyon, amikor másokról véleményünk van, amikor valakit meg akarunk fogni! A farizeusok tulajdonképpen Jézust akarták megfogni, de ezt a szegény száradt kezűt is belevonták ebbe. Ne akarjunk mi Jézusnál szigorúbbak lenni, hanem tanuljuk meg Tőle, hogy Ő irgalmas és könyörületes! Azért is vigyázzunk, testvérek, mert akik esetleg másokat vádolnak bűneik, bukásuk vagy elesésük miatt, nagyon könnyen lehetnek vádlókból vádlottak! Egyszer meg kell majd állnunk Isten ítélőszéke előtt, és lehet, hogy ott a vádlókból vádlottak lesznek: „éheztem, és nem adtatok ennem; meztelen voltam, és nem ruháztatok fel.”

Boldog ember az, akinek védője az Úr Jézus Krisztus, aki azon a napon majd mellénk áll, ahogy mellénk állt földi életünk vándorútján! Ilyen farizeusi gondolkodásmódunkban, ilyen szigorú, másokat is elítélő lelkületünkben már itt odaállt mellénk, és lecsendesített bennünket. Áldott legyen, hogyha irgalomra és a szeretet nyelvére tanított meg bennünket, hogy így tudjunk odafordulni a másikhöz, mint testvérhez, mint atyafihoz! Úgy, ahogy Pál apostol odafordult a gyülekezet bűnöseihez az Újszövetségben, akik vétkeztek, elbuktak, bűnt követtek el, mert menteni akarta őket, hogy el ne vesszenek.

Kedves testvérek, mi is vigyázzunk, nehogy ilyen lelkülettel legyünk, hanem jézusival! Tőle tanuljunk, és az az indulat legyen bennünk, amely volt a mi Urunk Jézus Krisztusban! Itt a terített úrasztalánál induljunk újonnan! Erősödjünk meg a kegyelemben, a bocsánatban, Jézus Krisztus vére által elvett újbóli kegyelemben!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, olyan jó olvasni ezeket az igéket, hogy milyen tökéletes voltál minden tekintetben! Milyen szeretettel mentél be a zsinagógába, ahol téged gyűlölettel, rosszakarattal fogadtak, és azzal a lelkiülettel, hogy hogyan veszíthetnének el, hogyan jelenthetnének fel. Köszönjük, hogy betöltötted feladatodat, küldetésedet, amiért elküldettél. Gyógyítottál ott egy embert a zsinagógában, és sokak nem gyógyultak meg. Kimentek a zsinagógából és tanácskoztak, hogy hogyan tehetnék rád a kezüket, hogyan foghatnának el.

Uram, taníts bennünket arra, hogy mi is vizsgáljuk meg előtted, milyen a lelkiületünk, a hozzáállásunk egy-egy testvérhez, élethelyzethez, bukáshoz! Vajon az elveszettbe még rúgunk egyet mi is, vagy pedig felemeljük, mert te is felemelted volna, és bátorítjuk, mert te is bátorítottad volna? Képviseljük vele szemben azt, hogy Jézus Krisztus vére ma is tisztító erővel bír, mert „Van erő, van, csodás erő van” ma is, „Jézus drága, szent vérében”!

Köszönjük, Urunk, hogy a gyülekezet ilyen megkegyelmezett bűnösökből, ilyen megszáradt kezű, megszárad szívű, megsorvadott lelki emberekkel áll, akiket kegyelemből meggyógyítottál, mert könyörültél mindnyájunkon. Kérünk téged, hogy ezekkel növelj a gyülekezetet! Hadd imádkozzunk hozzád minden alkalomért, ahol szól a te igéd, a csendeshetekért! Hadd köszönjük meg az eddigieket, és imádkozzunk a továbbiakért és minden lelki alkalomért, igehirdetésért!

Kérünk téged, hogy ébreszd fel ezt a magyar népet, amely azért szegény, mert hitetlen, mert a nagy része pogány! Kérünk téged, hogy te ébreszd fel ezt a népet újból! Te adtál egyszer nagy ébredéseket, amikor sokan tértek tehozád. Hadd kérjünk ilyen időért, amikor zúg az Úrnak Lelke, mennyből alájövő, és életet lehel holtakba! Kérünk téged, hogy mi is hadd tudjunk bizonyosságot tenni, és hadd tudjuk képviselni a te nevedet, irgalmadat, szeretetedet! Hadd tudjunk téged képviselni ebben a jelenvaló világban szereteteink között és a környezetünkben is!

Imádkozunk hozzád betegeinkért, gyászolóinkért. Kérünk azokért, akik az elmúlt héten temettek. Köszönjük, hogy sok ravatal mellett szent bizonyosságban, élő hittel, a feltámadás boldog reménységében állhatunk meg, és köszönhetjük meg egy-egy elköltözött testvérünk életét. Kérünk, hogy pihentesd azokat, akik szabadságukat töltik, és bennünket pedig most lélekben készíts az úrvacsorára! Köszönjük, hogy ezzel teszünk bizonyosságot arról, hogy áll a Krisztus szent keresztje elmúlás és rom felett, és ahol áldássá lett egyszer az átok, ma is igaz, hogy ott van a megoldás, a bocsánat, hogy féljünk téged!

Ámen.

468,5-6 ének

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát halljátok:
Nagy jóvoltáért hálából Királlyá Jézust, Jézust koronázzátok!

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt állok
És mindörökké zenghetem: Királlyá Jézust, Jézust koronázzátok!